

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem, se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. srpna 2012, č. j. OAM-332/LE-BE02-P12-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. února 2013, č. j. 29 Az 17/2012 – 43,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 15. března 2013, doplněnou dne 14. května 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. února 2013 č. j. 29 Az 17/2012 - 43 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. srpna 2012 č. j. OAM-332/LE-BE02-P12-2011. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. Uvedl, že žalobce je ženatý s občankou ČR, s níž však podle její výpovědi nikdy společnou domácnost neshledal, ani o tom neuvažují, v letech 1996-2001 žil v ČR, pak v Tunisu, který opustil, od května do července 2011 v Itálii, pak opět v ČR, nikdy nebyl politicky organizován. V Tunisku mu údajně hrozí pronásledování a vyhrožování ze strany bratrských muslimů, které udal policii, prý mu pak vyhrožovali.

[3] K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu krajský soud konstatoval, že žalobce nevěděl, a ani soud tento důvod neshledal, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod, tudíž ani nelze tvrdit, že by z těchto důvodů mohl být pronásledován. K tvrzeným hrozbám ze strany osob, které za bývalého režimu udal policii, krajský soud poznamenal, že šlo o tvrzení velmi vágní, okolnosti ani tyto osoby blíže neurčil, pouze uvedl,

že zbili jeho bratra a stěžovateli vyhrožovali, nikdy se však nepokusil využít ochranu tuniských orgánů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozpory ve výpovědích stěžovatele při různých příležitostech, např. pokud jde o otázku cestovního dokladu, a stupňování obtíží svědčí o nevěrohodnosti žalobcem uváděných informací. Poznamenal dále, že o ochranu nepožádal bezprostředně po přicestování do České republiky, učinil tak až po svém zadržení, kdy mu hrozilo správní vyhoštění, předtím ilegálně pobýval cca dva měsíce u přátel v Itálii.

[4] Krajský soud, při přezkoumávání obdobně strukturovaného rozhodnutí žalovaného, se dále zabýval důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu, a posléze též důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14a a 14b zákona o azylu. Ani zde žádné důvody k vyhovění žalobě neshledal, s poukazem na absenci faktických rodinných vazeb v České republice, jak bylo doloženo i výpovědí jeho manželky, potvrzenou koneckonců i shodnou výpovědí žalobce.

[5] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel vůbec neargumentoval, že by jeho kasační stížnost byla přijatelná podle § 104a s. ř. s., ani neuvedl, proč či jak přesahuje svým významem jeho vlastní zájmy. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl v podstatě totéž, co tvrdil před krajským soudem – namítal, že v řízení před žalovaným obstarané a použité zprávy o situaci v Tunisku se věnují pouze porevolučním politickým změnám a neposkytují informace o reálných schopnostech a ochotě státu poskytovat ochranu před násilím, zejména osobám, které spolupracovaly s minulým režimem, tudíž závěr žalovaného, že žalobci nic nebránilo vyhledat pomoc u tuniských orgánů, nemá oporu ve spisech. Proto měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Ze stejných důvodů je dle stěžovatele nepřezkoumatelný i rozsudek krajského soudu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 ze dne 31. října 2008, podle něhož „*fyzická likvidace spadá pod pojem mučení*“ s tím, že Tunisko není schopno stěžovatelů poskytnout efektivní ochranu.

[6] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, poukázal především na nevěrohodnost tvrzení stěžovatele, na nichž vystavěl svůj příběh, jímž odůvodňuje svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a na absenci pokusu řešit tvrzené problémy u státních orgánů Tuniska, s nimiž jinak v kontaktu byl.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel netvrdil vůbec nic; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud

v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, „případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu sbledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“. Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. K odkazu na judikaturu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel nikdy netvrdil, že by byl v Tunisku fyzicky napaden nebo že by mu dokonce hrozila fyzická likvidace; jak poznamenal žalovaný, vážně deklarovaným důvodem opuštění vlasti byl strach z lidí, jež prý udal policii, podloženost těchto obav však stěžovatel nijak nekonkretizoval.

[9] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu